

“Ningú de nosaltres no està sol”

Dij, 21/02/2019 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General. 20 de febrer 2019.

Catequesi sobre el “Pare nostre”. 7. Pare que ets en el cel

Estimats germans i germanes, bon dia!

L'audiència d'avui es desenvolupa en dos llocs. Primer he fet la trobada amb els fidels de Benevento, que eren a Sant Pere, i ara amb vosaltres. I això és degut a la delicadesa de la Prefectura de la Casa Pontifícia que no volia que agaféssiu fred: els agraïm que ho hagin fet. Gràcies.

Continuem les catequesis sobre el “Pare nostre”. El primer pas de cada pregària cristiana és l'entrada en un misteri, el de la paternitat de Déu. No es pot resar com els lloros. O entres en el misteri, en la consciència que Déu és el teu Pare, o no resis. Si vull pregar a Déu que és el meu Pare, començo el misteri. Per comprendre fins a quin punt Déu ens és pare, nosaltres pensem en la figura dels nostres pares, però d'alguna manera sempre les hem de “perfeccionar”, purificar. Ho diu també el Catecisme de l'Església Catòlica, que diu: «La purificació del cor es refereix a les imatges paternes i maternes, tal com estan configurades en la nostra història personal i cultural, i que influeixen en la nostra relació amb Déu» (n. 2779).

Cap de nosaltres ha tingut pares perfectes, cap; de la mateixa manera que nosaltres, quan sigui el moment, no serem mai pares, o pastors, perfectes. Tots tenim defectes, tots. Les nostres relacions d'amor les vivim sempre sota els nostres límits i també del nostre egoisme, de manera que sovint estan contaminades de desitjos de possessió o de manipulació de l'altre. Per això a vegades les declaracions d'amor es converteixen en sentiments d'ira i d'hostilitat. Però mira, aquests dos que s'estimaven tant la setmana passada, avui s'odien a mort: això ho veiem cada dia! És per això, perquè tots tenim arrels amargues dins, que no són bones i de vegades surten i fan mal.

Per això, quan parlem de Déu com a “pare”, mentre pensem en la imatge dels nostres pares, especialment si ens estimaven, al mateix temps hem d'anar més lluny. Perquè l'amor de Déu és el del Pare “que és al cel”, segons l'expressió que Jesús ens convida a fer servir: és l'amor total que nosaltres en aquesta vida només assaborim de manera imperfecta. Els homes i les dones són eternament captaires d'amor, - nosaltres som captaires d'amor, necessitem amor - cerquen un lloc on ser finalment estimats, però no el troben. Quantes amistats i quants amors decebutos hi ha en el nostre món; tants!

El déu grec de l'amor, en la mitologia, és el més tràgic de tots: no està clar si és un ésser angèlic o un dimoni. La mitologia diu que és fill de Poros i de Penía, és a dir de l'astúcia i de la pobresa, destinat a portar en si mateix una mica de la fesomia d'aquests pares. A partir d'aquí podem pensar en la naturalesa ambivalent de l'amor humà: capaç de florir i de viure fort en una hora del dia, i immediatament després minvar i morir; el que agafa, sempre se'n va de pressa (cf. Plató, Simposi, 203). Hi ha una expressió del profeta Oseas que implacablement emmarca la feblesa congènita del nostre amor: «El vostre amor és com un núvol del matí, com la rosada que s'esvaeix a l'alba» (6,4). Això és el que sovint és el nostre amor: una

promesa que és difícil de mantenir, un intent que aviat es dissipa i s'evapora, una mica com quan el sol surt al matí i se'n va amb la rosada de la nit.

Quantes vegades els homes hem estimat d'aquesta manera tan dèbil i intermitent. Tots en tenim l'experiència: hem estimat, però després aquell amor ha caigut o s'ha tornat feble. Desitjant estimar, ens hem trobat després amb els nostres límits, amb la pobresa de les nostres forces: incapaços de mantenir una promesa que en temps de gràcia ens semblava fàcil de dur a terme. Després de tot, fins i tot l'apòstol Pere va tenir por i va haver de fugir. L'apòstol Pere no va ser fidel a l'amor de Jesús. Sempre hi ha aquesta feblesa que ens fa caure. Som captaires que al llarg del camí correm el risc de no trobar mai completament el tresor que cerquem des del primer dia de la nostra vida: l'amor.

Però, hi ha un altre amor, el del Pare "que és al cel". Ningú ha de dubtar que és el destinatari d'aquest amor. Ens estima. "M'estima", podem dir. Ni que el nostre pare i la nostra mare no ens haguessin estimat - una hipòtesi històrica -, hi ha un Déu en el cel que ens estima com ningú en aquesta terra ho ha fet mai ni ho podrà fer mai. L'amor de Déu és constant. Diu el profeta Isaïes: «Pot oblidar-se una mare del seu infantó, pot deixar d'estimar el fill de les seves entranyes? Però ni que alguna l'oblidés jo mai no t'oblidaria. Et duc gravada a les palmes de les mans» (Is. 49,15-16). Avui està de moda el tatuatge: "Sobre les palmes de les mans t'he dibuixat". He fet un tatuatge de tu sobre les meves mans. Jo sóc en les mans de Déu, així, no el puc treure. L'amor de Déu és com l'amor d'una mare, que mai es pot oblidar. I si una mare s'oblida? "Jo no oblidaré", diu el Senyor. Aquest és l'amor perfecte de Déu, així ens estima Ell. Fins i tot si tots els nostres amors terrenals s'ensorressin i no quedés a les mans més que pols, hi ha sempre per a tots nosaltres, ardent, l'amor únic i fidel de Déu.

En la fam d'amor que tots sentim, no busquem quelcom que no existeix: sinó una invitació a conèixer Déu que és pare. La conversió de Sant Agustí, per exemple, passa per aquesta cresta: el jove i brillant retòric cercava senzillament entre les criatures alguna cosa que cap criatura li podia donar, fins que un dia va tenir el valor de mirar cap amunt. I aquell dia va conèixer Déu. Déu que estima.

L'expressió "en el cel" no vol expressar una distància, sinó una diversitat radical d'amor, una altra dimensió d'amor, un amor incansable, un amor que durarà sempre, de fet, que sempre és a l'abast. Només digueu "Pare nostre que esteu en el Cel", i aquell amor ve.

Per tant, no tingueu por! Ningú de nosaltres no està sol. Si fins i tot si per desgràcia el teu pare terrenal s'oblidés de tu i tu estiguessis ressentit amb ell, no se't nega l'experiència fonamental de la fe cristiana: la de saber que ets fill estimadíssim de Déu, i que no hi ha res en la vida que pugui extingir el seu amor apassionat per tu.

Traducció de Josep M. Torrents Sauvage